

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

OSHO

MATURITATEA

Responsabilitatea de a fi tu însuși

Cuprins

Cuvânt înainte. Arta de a trăi	9
DEFINIȚII	23
De la ignoranță la inocență	23
Maturitatea și bătrânețea	26
Maturitatea spiritului	35
CICLURILE DE ȘAPTE ANI ALE VIEȚII	43
SIMPTOME	65
Străinul din salon	65
MENOPAUAZĂ - NU E DOAR O PROBLEMĂ A FEMEILOR	69
Bătrânul obscen	71
Amărăciunea	75
RELAȚIA MATURĂ	77
Dependență, independență, interdependență	77
Iubirea, între nevoie și dăruire	78
Iubirea și căsătoria	86
Părintele și copilul	90
Iubire plus conștientizare egal ființă	99

LA RĂSCRUCE DE DRUMURI	107
Când veșnicia se intersectează cu timpul	107
Legile bătrâneții	118
TRANZIȚII	127
De la nu la da	127
Întregire și centrare	130
Când nașterea și moartea devin una	139
Ieșirea din joc	146
NEDUMERIRI	149
Omorul justificabil	149
Viața fără atitudine	154
De la sex la senzualitate	167
O CĂLĂTORIE NEÎNTRERUPTĂ	175
Pentru informații suplimentare	183
Despre autor	185
Despre Stațiunea de Meditație Osho	187

Definiții

De la ignoranță la inocență

Maturitatea înseamnă același lucru ca inocența, cu o singură deosebire: ea este inocență revendicată, e inocență recâștigată. Fiecare copil se naște inocent, dar societatea îl corupe. Până acum, fiecare societate a avut o influență de corupere asupra fiecărui copil, toate culturile s-au bazat pe exploatarea inocenței copilului, pe exploatarea copilului, pe înrobirea lui, pe condiționarea lui pentru scopurile ei, pentru țelurile ei politice, sociale, ideologice. Societatea a depus toate eforturile pentru a face din copil un sclav care să servească anumitor scopuri. Acele scopuri erau hotărâte de interese. Preoții și politicienii au lucrat mână în mână, într-o conspirație adâncă.

În clipa în care copilul începe să facă parte din societate, el începe să piardă ceva extrem de valoros; începe să piardă contactul cu Dumnezeu. Devine tot mai ancorat în cap, uită de tot de inimă – iar inima este puntea care duce la ființă. Din cap nu există cale directă la ființă.

Trebuie să o iei prin inimă, or, toate societățile caută să distrugă inima. Ele sunt împotriva iubirii, împotriva simțirii; ele condamnă simțirea ca fiind sentimentalism. De-a lungul secolelor, toți îndrăgostiții au fost condamnați pentru simplul motiv că iubirea nu e a capului, ci a inimii. Omul capabil de iubire o să-și descopere mai devreme sau mai târziu ființa, și odată ce și-a descoperit ființa, s-a eliberat de toate structurile, de toate tiparele. A rupt toate lanțurile, e liber cu desăvârșire.

Fiecare copil se naște inocent, dar societatea îl face cunoscător. De asta există școlile, colegiile și universitățile; menirea lor e să distrugă inocența copilului, să-l corupă.

Maturitatea înseamnă recâștigarea inocenței pierdute, recuperarea paradisiului pierdut al copilăriei, revenirea la stadiul de copil. Bineînțeles că există o diferență – copilul obișnuit e menit să fie corupt, dar când îți recâștigi copilăria devii incoruptibil. Nimeni nu mai poate să te corupă, ai devenit destul de inteligent – acum știi ce ți-a făcut societatea, și ești atent și vigilent, și nu vrei să permiți să se întâmple iarăși ce ți s-a întâmplat.

Maturizarea este o renaștere, o naștere spirituală. Te naști din nou, ești iarăși copil. Începi să vezi lumea cu alți ochi. Abordezi viața cu dragostea în inimă. Pătrunzi în străfundurile ființei tale cu liniște și inocență. Nu mai ești doar cap. Acum te folosești de cap, însă el e servitorul tău. Mai întâi devii inimă, apoi îți transcenzi chiar și inima...

Maturizare înseamnă să treci dincolo de gânduri și de sentimente și să devii *ființare* pură. Maturizarea este înflorirea supremă a meditației.

☉ Iisus spune: „Dacă nu vă veți naște din nou, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu“. Are dreptate; trebuie să te naști din nou.

Odată Iisus stătea într-o piață și cineva l-a întrebat: „Cine merită să intre în împărăția lui Dumnezeu?“ Iisus s-a uitat în jur. Era acolo un rabin, iar acesta făcuse probabil un mic pas înainte, crezând că avea să fie ales, dar n-a fost ales. Era cel mai virtuos om din cetate – moralistul, puritanul. A ieșit puțin în față, sperând că avea să fie ales, dar n-a fost ales. Iisus s-a uitat în jur și a văzut un copilaș care nu se aștepta să fie ales, care nici nu se clintise din loc. Nu-i trecea lui prin minte că ar putea fi ales. Căscă și el gura pe-acolo – se uita la mulțime și la Iisus și asculta ce vorbea lumea. Iisus l-a chemat, l-a luat în brațe și a spus mulțimii: „Cei care sunt precum acest copilaș sunt singurii care merită să intre în împărăția lui Dumnezeu“.

Însă ia aminte, el a spus „Cei care sunt precum acest copilaș...“, nu a spus „Cei care sunt copilași“. Există o mare diferență între aceste două formulări. El nu a spus „Acest copil va intra în împărăția lui Dumnezeu“, pentru că fiecare copil e menit să fie corupt, să se abată de la drumul cel bun. Fiecare Adam și fiecare Eva sunt meniți să fie alungați din Grădina Edenului, sunt meniți să o ia pe un drum greșit. Singurul mod de a recâștiga adevărata copilărie este s-o pierzi mai întâi. Este foarte ciudat, dar așa este viața. Este paradoxal, dar viața e un paradox. Ca să cunoști adevărata frumusețe a copilăriei trebuie mai întâi s-o pierzi; altfel, n-ai s-o cunoști niciodată.

☉ Peștele nu știe unde e oceanul până nu-l scoți din ocean și îl arunci pe nisipul fierbinte. Atunci află unde e

oceanul, și tânjește după ocean, face toate eforturile să se întoarcă în ocean, sare în ocean. E același pește, și totuși nu e același. E același ocean, și totuși nu e același ocean, pentru că peștele a învățat o lecție nouă. Acum el știe că „Acesta e oceanul, și el e viața mea. Fără el, sunt pierdut“.

Fiecare copil trebuie să-și piardă inocența și s-o recâștige. Pierderea e doar prima jumătate a procesului – mulți o pierd, dar foarte puțini o recâștigă. E mare păcat că e așa. Toată lumea o pierde, dar numai când și când un Buddha, un Zarathustra, un Krishna, un Iisus o recâștigă. Iisus nu e decât Adam care se întoarce acasă. Magdalena nu e decât Eva care se întoarce acasă. Ei au ieșit din mare, și au văzut suferința, și au văzut prostia. Au văzut că nu e nici o fericire să ieși din ocean.

În clipa în care devii conștient de faptul că făcând parte dintr-o societate, dintr-o cultură, dintr-o religie înseamnă să rămâi nefericit, înseamnă să rămâi prizonier, începi să-ți lepezi lanțurile. Maturizarea vine, îți recâștigi inocența.

Maturitatea și bătrânețea

Între maturitate și bătrânețe e o mare diferență, o diferență uriașă, și oamenii le confundă aproape întotdeauna. Oamenii cred că a îmbătrâni înseamnă a deveni matur, ceea ce nu e adevărat. Bătrânețea aparține corpului. Toată lumea îmbătrânește, e un proces firesc, dar dacă ești bătrân nu înseamnă neapărat că ești matur.

Bătrânețea nu e ceva ce faci tu, bătrânețea se întâmplă la nivel fizic. Orice copil născut devine bătrân după trecerea timpului. Maturitatea este ceva ce aduci tu în viața ta – ea vine din conștientizare. Când un om îmbătrânește pe deplin conștient, el devine matur. Îmbătrânirea plus conștientizarea, experiența plus conștientizarea înseamnă maturitate.

Un lucru poate fi trăit în două feluri. Îl poți trăi pur și simplu ca și cum ai fi hipnotizat, inconștient, neatent la ce se întâmplă. Lucrul se întâmplă, însă tu nu ești acolo. El nu se întâmplă în prezența ta, tu ești absent. Treci pe lângă el pur și simplu, faptul că se întâmplă nu atinge nimic în tine. Nu lasă nici o urmă asupra ta, nu înveți nimic din el. El poate ajunge să facă parte din memoria ta, căci într-un fel ești prezent, dar nu contribuie cu nimic la înțelepciunea ta. Nu te ajută nicicum să te dezvolți, să evoluezi. Îmbătrânești și atât.

Însă dacă treci printr-o experiență conștientizând-o, aceeași experiență devine maturitate.

Există două moduri de a trăi. Unul este să trăiești dormind profund – atunci îmbătrânești, cu fiecare clipă ești mai bătrân, cu fiecare clipă te apropii de moarte, clipă de clipă mori câte puțin, atâta tot. Toată viața ta constă dintr-o moarte lungă și lentă. Dacă însă îți conștientizezi experiențele, dacă ești atent la tot ce faci și la tot ce ți se întâmplă, dacă savurezi experiența prin toți porii, dacă încerci să înțelegi rostul ei, dacă încerci să-i pătrunzi adâncimile, dacă o trăiești intens și total, atunci nu e doar un fenomen de suprafață. În adâncul tău, ceva se schimbă

prin ea. Devii mai vigilent. Dacă respectiva experiență este o greșeală, n-ai s-o mai repeți vreodată.

Omul matur nu comite niciodată aceeași greșeală de două ori. Însă cel care e doar bătrân face aceleași greșeli iar și iar. El trăiește într-un cerc și nu învață nimic. Azi se înfurie, ieri s-a înfuriat, alaltăieri s-a înfuriat, mâine o să fie furios, și poimâine la fel. Se înfurie întruna, se căiește întruna că s-a înfuriat, și ia întruna hotărârea de a nu se mai înfuria. Însă acea hotărâre nu produce nici o schimbare; ori de câte ori e deranjat de ceva sau cineva, furia pune stăpânire pe el, îl posedă; va comite aceeași greșeală. Omul îmbătrânește fără să fi învățat nimic.

Dacă trăiești total experiența furiei, nu te vei mai înfuria niciodată. O singură experiență este de ajuns să te învețe că furia e o prostie, e un lucru absurd – nu că e un păcat, ci doar o prostie. Îți faci degeaba rău ție, și le faci rău și altora. Nu merită. Atunci te maturizezi. Mâine situația se va repeta, dar furia nu se va repeta. Iar omul care se maturizează nu *decide* că nu se va mai înfuria, nu – asta e semnul omului care nu se maturizează. Omul matur nu ia niciodată decizii cu privire la viitor; maturitatea însăși are grijă de asta. El trăiește în prezent, și felul în care trăiește hotărăște cum va fi ziua de mâine.

Dacă furia e dureroasă, otrăvitoare, dacă te face să suferi cumplit, ce rost are să hotărăști sau să juri că n-ai să te mai înfurii? E un lucru absolut copilăresc, n-are nici un rost! Dacă ai aflat că furia este otrăvitoare, termini cu ea, nu te mai înfurii și gata! Calea aceea este închisă, ușa aceea nu mai există pentru tine. Situația se va repeta mâine, dar nu vei mai fi controlat de situație. Ai învățat